

selve Høiesteretsdommen udtaler, at „den Omstændighed, at den paagældende Embedsmands Afstedigelse var foregaaet under Paaberaabelse af § 6, ikke kan berøbe ham den i § 1 hjemlede Ret til at fordrø afgjort ved Dom, om han ikke desto mindre, hvad Pensionsberettigelsen angaar, maa betragtes som afstediget formedelt en ham utilregnelig Aarsag“.

Denne Opfattelse staar ikke i Strid med de Grundsætninger, der hidtil have gjort sig gjældende i Rigsdagen ved Behandlingen af Love om Bevilgelsen af Pension efter § 6, idet det altid er blevet undersøgt, om der var „beviste Misligheder“ tilstede, medens der ikke af Regjeringen har været forelagt noget Lovudkast om Pension i det af Høiesteret paadømte Tilfælde.

Er det derimod bevist, at Misligheder ere begaaede, kan Embedsmanden — selv om Mislighederne ere af ringe Betydning — ikke paastaa, at Afstedigelsen er ham utilregnelig, og han er da efter Udvalgets Formening afflaaren fra at kunne gjøre noget som helst Krav ved Domstolene. I Henhold til § 1 kan han folgelig ingen Fordring gjøre, og Domstolene vilde neppe indlade sig paa at give Dom for, at han var pensionsberettiget efter § 6. Det vilde, efter Udvalgets Mening, være det Samme, som at give Regjering og Rigsdag et Paalæg om at vedtage en Lov om Pension for ham, og en saadan Dom maatte vistnok erkendes for at være et uberettiget Indgreb i den lovgivende Magts Omraade og fremkalde lidet ønskelige Konflikter mellem de tvende Statsmagter.

Da der i nærværende Tilfælde foreligger Bevis for flere af de Ankeposter, der lægges afstediget Asfessor Benedict Sveinsson til Last, antager Udvalget, at der ikke er Grund til at vente modstridende Afgjørelser af de to Statsmagter, selv om Folkethinget negter Lovforslagets Dvergang til 3die Behandling.

Efter den bestemte Modstand, der fremkom fra Justitsministerens Side i Mødet den 8de Februar imod den sidstnævnte Afgjørelse af Sagen, vil Udvalgets Flertal (L.

Anderesen, S. S. Christensen, D. Christensen, E. Larsen og Rugaard) imidlertid ikke fastholde sin tidligere Indstilling til Thinget om at negte Dvergangen til 3die Behandling. I Betragtning af, at den islandse Forfatningslov af 2den Januar dette Aar allerede træder i Kraft førstkommande 1ste April, fra hvilken Tid „den Virksomhed ophører, som Rigsdagen hidtil har udøvet med Hensyn til Ordningen af Islands særlige Indtægter og Udgifter“ (§ 7) og at „de Pensioner, som for Tiden udredes til eller fremtidig tiltaas afgaaede islandse Embedsmænd eller deres Efterladte, betragtes som Islands særlige Udgifter“ (§ 4); — i Betragtning endvidere af, at det tør anses som høist sandsynligt, at Island saaledes i en nær Fremtid faar fri Raadighed over sine egne Pengemidler; — samt endelig i Betragtning af, at det maatte anses mindre passende og hensynsfuldt ligeoverfor Island, nogle, saa Uger, før det erholder denne Raadighed, at paabyrde dets Pengeløse en varig Byrde, som man der maaske helst vil være fri for, foreslaar Udvalgets Flertal principalt, at negte afstediget Asfessor Benedict Sveinsson al Pension, og for det Tilfælde, at dette Forslag maatte blive forkastet af Folkethinget, foreslaar af det samme Flertal subsidiært en mindre Pension for ham end den af Regjeringen foreslaaede, overladende det til Regjeringen og den islandse Repræsentation selv at enes, om man vil bevilge den nævnte forhenværende Embedsmand nogen Pension, og i saa Fald da af hvilken Størrelse.

Mindretallet (Efferesø og Hindenburg) fastholder sin tidligere Indstilling i Henhold til den i den første Betænkning fremsatte Begrundelse.

I Henhold til det Foranstaende stilles følgende Endringsforslag til Lovforslaget:

1) Principalt: (Af Flertallet: E. Anderesen, S. S. Christensen, D. Christensen, E. Larsen og Rugaard):